

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/74/2025
Identifikačné číslo spisu:	1110207447
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1110207447.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. G. H., narodeného XX. F. XXXX, trvale bytom vo V. A., H. X, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanému Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 51.723,02 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-25C/17/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2024 sp. zn. 8Co/69/2024-521, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí tretím rozsudkom z 30. apríla 2024 č.k. B1-25C/17/2010-481 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 51.723,02 eur s príslušenstvom, z titulu náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 61 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku, podľa § 94 ods. 1 písm. a) zákona č. 323/1992 Zb. Notárskeho poriadku účinného ku dňu 05. 02. 2004, podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 1Cdo/134/2022-326 z 24. januára 2023.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že minister spravodlivosti rozhodnutím č. 2490/2004-41 zo dňa 05. 02. 2004 v zmysle § 94 ods. 1 písm. a) zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) dočasne pozastavil žalobcovi ako notárovi výkon notárskeho úradu z dôvodu trestného stíhania pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej závery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a po dobu zastavenia výkonu notárskeho úradu nemohol žalobca vykonávať notársku činnosť. Rozhodnutie nadobudlo účinnosť dňom doručenia a dočasné pozastavenie malo trvať do právoplatnosti rozhodnutia. Podľa poučenia nebol proti

tomuto rozhodnutiu prípustný rozklad. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 05. 03. 2004. Proti rozhodnutiu podal žalobca dňa 22. 03. 2004 rozklad podľa § 61 a § 54 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Ministerstvo spravodlivosti listom zo dňa 29. 03. 2004 žalobcovi oznámilo, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskeho úradu nie je rozhodnutím v zmysle správneho poriadku, pretože minister má pri výkone tejto právomoci postavenie člena vlády a ústavného činiteľa, nie ústredného orgánu štátnej správy. Uviedlo, že predmetné rozhodnutie je administratívnym aktom aplikácie práva a nemožno ho napadnúť odvolaním (rozkladom). Uznesením sp. zn. 1Sž-o-NS 159/2005 zo dňa 05. 09. 2005 najvyšší súd ako odvolací súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia ministra spravodlivosti zo dňa 05. 02. 2004 č. 2490/2004-41 až do dňa rozhodnutia o veci samej; toto rozhodnutie bolo podľa pečiatky jeho advokáta žalobcovi doručené dňa 22. 09. 2005. Uznesením sp. zn. 1Sž-o-NS 159/2005 zo dňa 24. 03. 2006 najvyšší súd ako odvolací súd v súlade s § 221 ods. písm. h) O.s.p. zrušil rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 31. 03. 2005 č.k. 4Sž 42/2004 a konanie o veci zastavil s tým, že po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vec postupuje Ministerstvu spravodlivosti na rozhodnutie o rozklade žalobcu zo dňa 22. 03. 2004. V odôvodnení uznesenia uviedol, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu notárskej činnosti č. 2490/2004-41 zo dňa 05. 02. 2004 bolo individuálnym správnym aktom, týkalo sa základných práv žalobcu, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní, bolo preskúmateľné súdom a muselo byť aj predmetom rozkladového konania. V rámci rozkladového konania mal o rozklade žalobcu rozhodnúť žalovaný. Žalovaný mal teda o rozklade žalobcu rozhodnúť v súlade so správnym poriadkom a na rozhodnutie, resp. vybavenie veci nestačil prípis žalovaného zo dňa 29. 03. 2004. Najvyšší súd skonštatoval, že tak bude musieť urobiť a to s náležitosťami uvedenými v § 46 a § 47 správneho poriadku a zároveň poukázal na vecné nedostatky rozhodnutia ministra, ktoré sa týkali rozporov v dátume rozhodnutia, ako aj skutočnosti, že rozhodnutie ministra nebolo prerokované s notárskou komorou ako kolektívnym orgánom, hoci to vyžaduje § 94 ods. 1 Notárskeho poriadku. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo žalobcovi doručené dňa 23. 06. 2006. Vo veci následne rozhodol minister spravodlivosti, ktorý rozhodnutím zo dňa 07. 08. 2006 v zmysle § 59 ods. 3 a § 61 ods. 2 správneho poriadku zrušil rozhodnutie č. 2490/2004-41 zo dňa 05. 02. 2004 a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. Prvostupňový orgán vo veci dodnes nerozhodol.

1.3. Vychádzajúc zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 1Cdo/134/2022-326 z 24. januára 2023, ako aj rozhodnutia odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 8Co/101/2017-235 zo dňa 13. marca 2018 dospel k záveru, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu notárskeho úradu žalobcovi zo dňa 05. 02. 2004 nie je nezákonným rozhodnutím v zmysle § 1 ods. 1 a § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a ani podľa § 4 ods. 2 zákona, keď včasným podaním rozkladu nenadobudlo v súlade s § 61 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vykonateľnosť. Aj s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/102/2019 zo dňa 30. 12. 2020 (R 67/2021), na ktoré odkázal aj dovolací súd vo svojom rozhodnutí o dovolaní pod sp. zn. 1Cdo/134/2022, konštatoval, že ani prípadný odlišný právny záver ohľadom vykonateľnosti rozhodnutia ministra by nevedel k odlišným právnym záverom v tejto veci, keď v zmysle uvedeného zbierkového rozhodnutia je v prípade, ak sa zodpovednosť štátu za škodu odvodzuje od rozhodnutia, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť (§ 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.), je potrebné prípadnú náhradu škody vzniknutej v dôsledku vydania takéhoto rozhodnutia posudzovať podľa ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a nie nezákonným rozhodnutím.

1.4. Súd mal preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu. Minister spravodlivosti nesprávne postupoval, keď žalobcovi dočasne pozastavil výkon notárskeho úradu bez toho, aby v súlade s § 94 ods. 1 Notárskeho poriadku toto rozhodnutie prerokoval s notárskou komorou. Ďalším zásadným pochybením bolo, že v poučení o opravnom prostriedku bolo v rozhodnutí uvedené, že voči rozhodnutiu nie je prípustný rozklad, hoci išlo o rozhodnutie vydané v správnom konaní, proti ktorému bol v zmysle § 61 ods. 1 správneho poriadku rozklad prípustný. Potom, ako žalobca rozklad v súlade so zákonom podal, o tomto rozklade nebolo v súlade so zákonom rozhodnuté. Žalovaný nielenže nerešpektoval odkladný účinok rozkladu, ale navyše žalobcu upozornil, že ak bude vo výkone funkcie notára pokračovať, môžu byť proti jeho osobe vyhovené trestnoprávne dôsledky. Z uvedených skutočností je zrejmé, že minister spravodlivosti, resp. žalovaný pri rozhodovaní o žalobcovi nekonali v súlade so zákonom, a teda nepochybne ide o nesprávny úradný postup, pričom bol konštatovaný aj v uznesení

najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 24. 03. 2004.

1.5. Zvyšnými podmienkami nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, t.j. vznik škody a príčinná súvislosť sa súd nezaoberal, nakoľko v prvom rade vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným a dospel k záveru, že táto je dôvodná. Nakoľko v konaní nešlo o nárok na náhradu škody vyplývajúcej z nezákonného rozhodnutia, premlčacia doba neplynie odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia, ale odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Škoda a jej výška v konaní ustálená nebola, podľa žalobcu išlo o škodu vzniknutú v dôsledku nevykonávania notárskeho úradu v období odo dňa 05. 03. 2004 do 22. 09. 2005. Škoda by tak bola určená ku dňu 22. 09. 2005, preto súd dospel k záveru, že žalobca sa o škode dozvedel už ku dňu 22. 09. 2005, lebo v tento deň mu bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1SŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 05. 09. 2005, ktorým najvyšší súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia ministra spravodlivosti č. 2490/2004-41 zo dňa 05. 02. 2004. Žalobca v danom čase vedel, že minister spravodlivosti svojím postupom, t.j. najmä nepripustením rozkladu a jeho odkladného účinku porušil zákon a vedel, že mu v dôsledku toho nevykonávaním notárskeho úradu vzniká škoda. Odložením vykonateľnosti bola jednak potvrdená dôvodnosť jeho tvrdení, a taktiež bol stanovený konečný dátum, kedy mu škoda prestala vznikať a bola teda určiteľná. Najneskôr sa však žalobca o vzniku škody nepochybne dozvedel dňa 23. 06. 2006, keď mu bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1SŽ-o-NS 159/2005 zo dňa 24. 03. 2006 o zrušení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ 42/2004 z 31. 03. 2005 a konanie bolo zastavené s tým, že po právoplatnosti tohto rozhodnutia bola vec postúpená ministrovi spravodlivosti na rozhodnutie o rozklade žalobcu. Týmto rozhodnutím bola definitívne potvrdená vedomosť žalobcu o škode, nakoľko v tomto rozhodnutí bolo explicitne uvedené, že rozhodnutie ministra spravodlivosti bolo vydané v správnom konaní, muselo byť predmetom rozkladového konania a bolo preskúmateľné súdom. Žalobca tak získal definitívnu vedomosť o škode, nakoľko zo samotného rozhodnutia priamo vyplývalo, že ním podaný rozklad mal mať odkladný účinok. Ak by ministerstvo spravodlivosti tento odkladný účinok rozkladu rešpektovalo, žalobca by po celú žalovanú dobu od 05. 03. 2004 do 22. 09. 2005 nemal pozastavený výkon notárskeho úradu a žiadna škoda by mu nevznikla. Žalobca sa tak najneskôr 23. 06. 2006 dozvedel, že mu vznikla škoda - vedel dôvody jej vzniku, časové ohraničenie a vedel určiť jej výšku. Argumentácii žalobcu, že o škode sa dozvedel až dňa 17. 08. 2006, keď mu bolo doručené rozhodnutie ministra spravodlivosti o rozklade č. 2490/2004-41 zo dňa 07. 08. 2006, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu notárskeho úradu žalobcovi, súd nevyhovel. Uviedol, že aj keby minister spravodlivosti týmto rozhodnutím právne záväzný názor najvyššieho súdu nerešpektoval, a bol by svoje pôvodné rozhodnutie potvrdil, nemalo by to žiadny vplyv na vzniknutý nárok žalobcu na náhradu škody, nakoľko jeho nárok by bol naďalej odvodený od nesprávneho úradného postupu pri nerešpektovaní odkladného účinku rozkladu. Na vedomosť žalobcu o škode nebolo potrebné, aby bol nesprávny úradný postup potvrdený súdnou autoritou; ak by však aj takéto potvrdenie potrebné bolo, takýmto rozhodnutím bolo nepochybne uznesenie najvyššieho súdu a nie rozhodnutie ministra spravodlivosti. Pokiaľ žalobca tvrdil, že premlčacia lehota začala plynúť až dňa 26. 06. 2007, čo je dátum vyhotovenia znaleckého posudku D.. X., na základe ktorého sa dozvedel o výške škody, súd sa s týmto názorom nestotožnil, nakoľko v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčacia lehota plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode, pričom poškodený v danom okamihu nemusí poznať presný rozsah škody, postačuje vedomosť, že mu škoda vznikla a jej výška je v danom okamihu určiteľná (s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/300/2012). Žalobca sa o vzniku škody dozvedel najneskôr dňa 23. 06. 2006, trojročná premlčacia lehota tak uplynula dňa 23. 06. 2009, t.j. uplynula skôr, ako žalobca dňa 10. 08. 2009 podal na Ministerstve spravodlivosti žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku, nie je teda možné aplikovať ustanovenie § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. o neuplynutí lehoty počas šiestich mesiacov v čase prerokovania návrhu. Keďže žaloba bola podaná dňa 17. 10. 2010, bola podaná po uplynutí premlčacej lehoty a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania počas konania v zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žiadosť žalobcu, aby na námietku premlčania neprihliadol pre jej rozpor s dobrými mravmi, súd pokladal za nedôvodnú s poukazom na zásadu vigilanti bus iura scripta (bdelým patrí právo). Poukázal na to, že žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie návrhu až dňa 10. 08. 2009, t.j. viac ako 2 roky po vypracovaní znaleckého posudku, a takmer štyri roky potom, ako mu škoda prestala vznikať, a žalobu na súd podal až dňa 17. 02. 2010. Nad rámec uvedeného konštatoval, že sa stotožňuje s názorom

žalovaného, že je ťažko možné priznať dôvodnosť rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi v situácii, keď bol žalobca z dôvodov, pre ktoré mu bola pozastavená činnosť, následne právoplatne odsúdený v trestnom konaní. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v poradí tretím rozsudkom z 24. septembra 2024 sp. zn. 8Co/69/2024-521 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnej závere, že žalobca svoj nárok na náhradu škody spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom uplatnil po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby a podanú žalobu bolo potrebné ako nedôvodnú zamietnuť, správne aplikujúc ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. (§ 4, § 18, § 22), v súlade s ustálenou súdnou praxou a konštantnou judikatúrou, preto sa odvolací súd s rozhodnutím v celom rozsahu stotožnil.

2.1. Vychádzajúc z uznesenia odvolacieho súdu č.k. 8Co/99/2023-349 zo dňa 28. 09. 2023 v spojení so závermi vyplývajúcimi z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/134/2022 zo dňa 24. 01. 2023 súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a dospel k správnej závere, že existencia nesprávneho úradného postupu bola preukázaná, pretože žalovaný odmietol konať o žalobcom podanom rozklade proti rozhodnutiu vydanom ministrom spravodlivosti v správnom konaní, keď jeho list zo dňa 29. 03. 2004 na vybavenie rozkladu žalobcu nestačil a nerešpektoval odkladný účinok žalobcom podaného rozkladu. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie ministra o pozastavení výkonu notárskeho úradu zo dňa 05. 02. 2004 sa malo posudzovať ako nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť podľa § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., odvolací súd uviedol, že zotrúva na svojom skutkovom závere vyjadrenom už v bode 9. rozsudku č.k. 8Co/101/2017-235, v zmysle ktorého včasným podaním rozkladu žalobcom došlo k odkladu vykonateľnosti a právoplatnosti rozhodnutia ministra o dočasnom pozastavení mu notárskeho úradu, a práve nerešpektovaním odkladného účinku rozkladu žalovaným došlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu. Konštatoval, že nesprávny názor žalovaného na možnosť podania riadneho opravného prostriedku neznamena, že rozhodnutie treba považovať za vykonateľné a právoplatné, lebo pokiaľ účastník správneho konania v dôsledku nesprávneho poučenia alebo pre to, že nebol poučený vôbec, podal opravný prostriedok po lehote, predpokladá sa, že ho podal včas, ak tak urobil najneskôr do 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia (§ 54 ods. 3 zákona č. 138/2004 Z.z.). Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že uznesením Najvyššieho súdu SR bola odložená vykonateľnosť ministra o dočasnom pozastavení výkonu notárskeho úradu. Žalobca využil možnosť podania rozkladu ako riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu ministra, a preto sa neuplatní v danom prípade § 3 zákona č. 58/1969 Zb. podľa ktorého sa žalobca dovoľával okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré výnimočne priznávajú nárok na náhradu škody aj v prípade nevyčerpania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu. Vzhľadom na to, že v danom prípade išlo o nevykonateľné rozhodnutie ministra, ktoré však bolo zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť, správne konajúci súd aplikoval na žalobcom opísané skutkové okolnosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod č. R 67/2021. Išlo o rozhodnutie, ktoré bolo na základe riadneho opravného prostriedku podaného v správnom konaní zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť, preto sa uplatní zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

2.2. V súvislosti so záverom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu bol premlčaný, odvolací súd poukázal najmä na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 173/2019, kde konštatoval, že v režime zákona č. 58/1969 Zb. pri nárokoch zo zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná, a to subjektívna premlčacia doba podľa § 22 ods. 1 tohto zákona. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/13/2010 a sp. zn. 4Cdo/217/2021 odvolací súd uviedol, že rozhodujúci okamih pre plynutie subjektívnej doby je, kedy sa poškodený dozvedel o škode, pričom sa nevyžaduje vedomosť, kto za ňu zodpovedá, nakoľko za škodu je vždy zodpovedný štát. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že ku dňu 22. 09. 2005, kedy žalobcovi bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu o odložení vykonateľnosti rozhodnutia ministra o dočasnom pozastavení notárskeho úradu, bol stanovený konečný dátum, kedy mu škoda prestala vznikať a jej rozsah bol objektívne vyčísliteľný v peniazoch. Dňa 23. 06. 2006, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo konanie zastavené a vec postúpená ministrovi na rozhodnutie o rozklade žalobca vedel

dôvody vzniku škody, jej časové ohraničenie a vedel určiť i jej výšku, a preto uvedeným dňom mu začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom ministra, pričom žaloba tak bola daná po uplynutí premlčacej doby.

2.3. S odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/249/2014 odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie starostlivo posúdil rozpor žalovaným vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Mal za to, že nesprávne poučenie o neprípustnosti rozkladu proti rozhodnutiu ministra nepredstavuje takú relevantnú okolnosť, za ktorej bola námietka premlčania žalovaným uplatnená a na ktorú by z hľadiska posudzovania rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi bolo možné z pohľadu vyššie uvedených záverov ustálenej súdnej praxe v tomto konaní prihliadnuť. Uplatnenie námietky premlčania žalovaným treba považovať za postup legitímny a nie šikanózný. Dodal, že žalovaný vzniesol námietku premlčania v záujme dosiahnutia zmyslu a účelu sledovaného právnom normou, (§ 100 ods. 1 Obč. zák.), pričom vznesenie námietky premlčania vyplývalo z potreby ochrany verejných prostriedkov a nebola ním zneužitá ako prostriedok slúžiaci na poškodenie žalobcu. So zreteľom na uvedené odvolací súd uzavrel, že vznesenie námietky premlčania nepredstavuje v okolnostiach danej veci zneužitie práva žalovaným na úkor žalobcu, keď tento sám márne uplynutie lehoty na podanie žaloby zavinil. Dovoľávanie sa aplikácie § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. s odkazom na uplatnenie nepravnej retroaktivity považuje odvolací súd za nenáležité. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z dôvodov § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietal, že tvrdenia a z nich vyodený právny názor súdu prvej a druhej inštancie neobstoja, lebo sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom veci. Zopakoval, že súd mal nárok žalobcu posúdiť v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/102/2019, ktoré súd nesprávne podľa jeho názoru interpretoval, keď považoval za nesporné, že nezákonné rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu notárskeho úradu žalobcu bolo vykonateľné. Pokiaľ súd v dôsledku žalobcom podaného rozkladu považoval predmetné rozhodnutie za nevykonateľné, tak podľa žalobcu v zmysle citovaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/102/2019 platí výnimka 3/ existencia prípadu hodného osobitného zreteľa, lebo notárska komora pozastavila výkon jeho úradu a predmetné nezákonné rozhodnutie malo za následok vznik škody. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená a splnenie formálnej podmienky zrušenia právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej moci je treba vykladať extenzívne a nie spôsobom, ktorý by zodpovednosť štátu de facto vylučoval (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/333/2009).

3.1. V ďalšom žalobca namietal, že súdy porušili princíp právnej istoty žalobcu, keď ani jeden súd od podania žaloby premlčanie nároku nekonštatoval. Práve naopak, okresný súd v rozsudku zo 14. 10. 2016 v bode 27. námietku premlčania vznesenú žalovanou vyhodnotil ako nedôvodnú a ustálil, že pôvodná žaloba bola súdu doručená v 3-ročnej lehote + 6 mesiacov, počítanej od doručenia rozhodnutia ministra spravodlivosti SR č. 2490/2004-41 zo dňa 07. 08. 2006 a uzavrel, že žaloba žalobcu bola súdu doručená včas.

3.2. Podľa názoru žalobcu neobstojí ani tvrdenie súdu uvedené v bode 18. napadnutého rozsudku, že: „žalobca nevyvodzuje rozpor v konaní žalovanou vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi zo žiadnych konkrétnych skutkových okolností týkajúcich sa jej uplatnenia...“, mal za to, že žalobca sa dopustil pri uplatnení námietky premlčania nezákonným rozhodnutím úmyselne zneužitia práva na úkor žalobcu.

3.3. Poľa názoru žalobcu napriek tomu nemožno nebrať v úvahu fakt, že podľa teraz platnej citovanej úpravy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., by bolo zachovanie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody aj z titulu nesprávneho úradného postupu nesporné (3 roky + 6 mesiacov). Je preto potrebné uplatniť nepravú retroaktivitu § 15 ods. 1 teraz platného zákona č. 514/2003 Z.z.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu ho žiadal odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť ním podaného dovolania (aj) z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady známosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám známosti.

8.1. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

8.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 CSP), žalobca v súvislosti s § 420 písm. f) CSP namietal zásah do princípu právnej istoty pre odlišné rozhodnutie o námietke premlčania a nesprávne právne posúdenie v otázke uplatnenia námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi a námietky retroaktivity vo vzťahu k uplatneniu námietky premlčania.

10. K odlišnosti právneho posúdenia nároku žalobcu na náhradu škody v porovnaní s predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie zo 14. októbra 2016 č.k. 25C/17/2010-168, kde súd konštatoval, že žaloba bola doručená včas a preto bola námietka premlčania nedôvodná, dovolací súd uvádza, že v žalobcom uvádzanom rozsudku bol nárok na náhradu škody posúdený súdom odlišne a to ako náhrada škody vyplývajúca z nezákonného rozhodnutia (§ 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). V dovolaní napadnutom rozsudku odvolacieho súdu ako aj jemu predchádzajúcim rozhodnutím súdu prvej inštancie bol však nárok žalobcu (vychádzajúc zo záverov rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 1Cdo/134/2022 z 24. januára 2023 v danej veci) posúdený ako náhrada škody z nesprávneho úradného

postupu podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Súd v tejto súvislosti uviedli, že keďže v konaní nešlo o nárok na náhradu škody vyplývajúcej z nezákonného rozhodnutia, nebolo podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie takého rozhodnutia, v dôsledku čoho sa neaplikuje hypotéza právnej normy uvedenej v § 22 ods. 2, 3 zákona č. 58/1969 Zb., a premlčacia doba neplynie odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia ministra spravodlivosti SR zo 07. 08. 2006, ktorým bolo rozhodnutie označené ako nezákonné, ale odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode podľa § 22 ods. 1 veta prvá zákona. Preto najneskôr dňa 23. 06. 2006, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo konanie zastavené a vec postúpená ministrom na rozhodnutie o rozklade žalobca nepochybne získal vedomosť o škode, pričom trojročná premlčacia lehota uplynula dňa 23. 06. 2009, čiže skôr ako žalobca dňa 10. 08. 2009 podal na Ministerstve spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku a čím neplynie 6-mesačná lehota podľa § 22 ods. 3 zákona a žaloba zo dňa 17. 10. 2010 tak bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno preto považovať za odlišné posúdenie veci v predchádzajúcom konaní a za porušenie princípu právnej istoty.

11. Pokiaľ dovolateľ ďalej v rámci vady zmätočnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, k tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení účastníka nie je znemožnená samotným právnym posúdením veci (R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo zistených skutkových okolností vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie predstavuje chybnú aplikáciu práva na zistený skutkový stav - ide o situáciu, keď súd buď nepoužil správny právny predpis, alebo ho nesprávne interpretoval, prípadne z nesprávnych právnych záverov vyvodil chybné dôsledky.

12. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14.2. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého

rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

15. Žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom je z dovolania zrejmé podľa obsahu (§ 124 CSP), že namieta nesprávne právne posúdenie otázky, od ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie vo veci samej, jednak ide o otázku posúdenia ním uplatnenej škody podľa § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným, čím sa mal súd odchýliť od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/102/2019; a jednak otázku či ide o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle výnimky uvedenej v uznesení najvyššieho súdu sp.zn. 4Obdo/102/2019, keď v dôsledku nezákonného rozhodnutia ministra spravodlivosti žalobcovi notárska komora uskutočnila pozastavenie výkonu jeho notárskeho úradu, čím mu vznikla škoda. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená a splnenie formálnej podmienky zrušenia právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej moci je treba vykladať extenzívne a nie spôsobom, ktorý by zodpovednosť štátu de facto vylučoval (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/333/2009).

16. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16.1. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

17. Vo vzťahu k prvej vymedzenej právnej otázke aplikácie ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. na zistený skutkový stav žalobca tvrdí, že rozhodnutie ministra spravodlivosti z 05. februára 2004 bolo vykonateľné. Z rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 5. a 6.) však vyplýva, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd vychádzali pri svojom právnom závere, že uplatnený nárok na náhradu škody je potrebné posudzovať titulom nesprávneho úradného postupu (§ 18 ods. 1 zákona), ktorého existencia bola preukázaná, vychádzajúc zo záveru predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu z 24. januára 2023 sp. zn. 1Cdo/134/2022, a odvolací súd zotrval na svojom skutkovom závere vyjadrenom v bode 9 predchádzajúceho rozsudku sp. zn.8Co/101/2017-235, v zmysle ktorého včasným podaním rozkladu žalobcom došlo k odkladu vykonateľnosti a právoplatnosti rozhodnutia ministra o dočasnom pozastavení mu notárskeho úradu, a práve nerešpektovaním odkladného účinku rozkladu žalovaným došlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu. Konštatoval, že nesprávny názor žalovaného na možnosť podania riadneho opravného prostriedku neznamena, že rozhodnutie treba považovať za vykonateľné a právoplatné. Ustálil tak, že išlo o nevykonateľné rozhodnutie ministra, ktoré bolo na základe riadneho opravného prostriedku (rozkladu) zrušené skôr, ako nadobudlo právoplatnosť. K uvedenému sa už vyjadril dovolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, „Ak teda žalobca tvrdí, že rozhodnutie ministra spravodlivosti z 5. februára 2004 bolo vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť, toto tvrdenie predstavuje polemiku so skutkovými zisteniami súdov nižšej inštancie, ktorými je dovolací súd viazaný a nie je oprávnený do nich zasahovať. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že rozhodnutie ministra spravodlivosti z 5. februára 2004 nebolo vykonateľné, nezaoberal sa ani aplikáciou § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.“ Z takýchto záverov vyplýva, že nejde o otázku, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nevymedzenú podľa § 432 ods. 2 CSP, pričom žalobca len opätovne polemizuje so zisteným skutkovým stavom, ktorý mali sudy nižšieho stupňa ustálený tak, že rozhodnutie ministra sa v dôsledku podaného rozkladu nestalo

vykonateľným, bolo zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť.

18. Vo vzťahu k otázke, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle výnimky uvedenej v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/102/2019, dovolací súd poukazuje na ods. 6. rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom uvádza nasledovné: „Žalobca využil možnosť podania rozkladu ako riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu ministra, a preto sa neuplatní v danom prípade § 3 zákona č. 58/1969 Zb. podľa ktorého sa žalobca dovoľával okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré výnimočne priznávajú nárok na náhradu škody aj v prípade nevyčerpanie riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu..... Vzhľadom na to, že v danom prípade išlo o nevykonateľné rozhodnutie ministra, ktoré však bolo zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť, správne konajúci súd aplikoval na žalobcom opísané skutkové okolnosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 67/2021. Nakoľko v danej veci išlo o rozhodnutie, ktoré bolo na základe riadneho opravného prostriedku podaného v správnom konaní zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť, uplatní sa zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.“

19. Právna veta rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 30. decembra 2020 sp. zn. 4Obdo/102/2019 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov pod č. R 67/2021 znie: „Škoda môže vzniknúť aj v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia orgánu štátu, ktoré bude zrušené skôr, ako nadobudne právoplatnosť - v tomto prípade je však potrebné zodpovednosť štátu za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vydaním takéhoto rozhodnutia, posudzovať podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a nie podľa ustanovení toho istého zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.“

19.1. V bode 37. vyššie uvedeného rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazuje sa uvádza: „Podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť“. V bode 38. sa uvádza: „Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené“. V bode 49. sa uvádza: „Aj napriek tomu, že predpokladom vzniku práva na náhradu škody je (okrem iného) existencia právoplatného rozhodnutia a jeho zrušenie alebo zmena, treba uviesť, že sú určité výnimky, kedy sa možnosť poškodeného subjektu domáhať sa náhrady škody neviaže na požiadavku zrušenia alebo zmeny právoplatného rozhodnutia, ale k vzniku škody môže dôjsť (a v mnohých prípadoch aj reálne dochádza) ešte predtým, ako sa konkrétne rozhodnutie stane právoplatným, resp. ešte predtým, ako je takéto rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Týmito výnimkami sú: 1/ existencia tzv. ničotného rozhodnutia, 2/ existencia vykonateľného rozhodnutia (bez ohľadu na jeho právoplatnosť), 3/ existencia prípadov hodných osobitného zreteľa (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/17/2011)“.

20. Z uvedeného vyplýva, že aj táto žalobcom vymedzená otázka je skutková, nemajúca zásadný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolací súd, vychádzajúc zo záverov dovolacieho súdu a skutkových záveroch vyjadrených v bode 9 predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 8Co/101/2017-235 ustálil, že nárok na náhradu škody je potrebné posudzovať z titulu nesprávneho úradného postupu (minister odmietol konať so žalobcom o podanom rozklade a nerešpektoval jeho odkladný účinok), pričom rozhodnutie ministra, z ktorého žalobca vyvodzuje svoj nárok na náhradu škody bolo v dôsledku podania rozkladu žalobcom zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť a je naň potrebné aplikovať R 67/2021. Podľa tejto ustálenej judikatúry súdov ak rozhodnutie bolo zrušené skôr ako nadobudlo právoplatnosť, treba náhradu škody posudzovať podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a nie podľa ustanovení toho istého zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným

rozhodnutím. Z uvedeného vyplýva, že pre rozhodnutie súdu nižšej inštancie nebolo podstatné, či v danej veci ide o prípad hodný osobitného zreteľa (aj keď odvolací súd poznamenal, že sa neuplatňuje vzhľadom na podanie rozkladu ako riadneho opravného prostriedku v súlade s § 3 zákona). Pre posúdenie nároku žalobcu bolo zásadné, že podaním rozkladu sa rozhodnutie ministra zrušilo skôr ako nadobudlo právoplatnosť, pričom práve nerešpektovaním rozkladu (teda v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia) došlo k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného. Odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke správne uviedol, že žalobca si splnil možnosť podať opravný prostriedok, preto nebolo potrebné navyše preukazovať či tu sú okolnosti hodné osobitného zreteľa.

21. Z dovolania žalobcu nie je možné zistiť právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, preto dovolateľ nevymedzil tento dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo je dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

22. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP (§ 420 písm. f) CSP) a podľa § 447 písm. f) CSP (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) v celom rozsahu odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.